

HET VERBORGEN KOPER TE ROTTERDAM.

In ons vorig nummer plaatsten wij een foto van de Rijnaak „Hanna“, waarin het koper verborgen was. Na veel moeite gelukte het ons nu ook van de autoriteiten toestemming te krijgen in het schip te fotografeeren terwijl de politie en de douane met het onderzoek bezig waren. Op onze foto ziet men hoe het koper onder den nu weggebroken vloer verborgen was.

'N JEUGDHERINNERING

DOOR P. VAN DER LELIE

Hendrik Hageman had een langen baard en een jonge, aardige vrouw. Zijn baard was kastanje-bruin, imponeerend en . . . had veel meegemaakt; zijn vrouw — Bertha heette ze — was blond, brutaalblond, was zeer onervaren en hield zeer veel van den baard van haar man. Ze waren sinds zeven maanden getrouwd, en nog altijd vond Hendrik zijn vrouwtje blond en zij zijn baard mooi en manlijk.

Maar de baard had veel meegemaakt, en zooals vanzelf spreekt, wat de baard ondervonden had, was door Hendrik Hageman óók ondervonden, en alles wat Hendrik ondervonden had, was door hem, iedere gebeurtenis opzichzelf, vastgelegd in een novelle en in een of ander tijdschrift wereldkundig gemaakt. En hij had veel, veel meegemaakt, want 33 novellen waren door hem geschreven, alle 33 op die eigenaardige Fransche manier, fijn, kort en piquant. Bij de 34ste novelle echter scheen zijn talent voor het korte genre hem in den steek te laten, want de vroolijke geschiedenis — op slechts enkele pagina's berekend — eindigde met een huwelijk, en eindigde dus in werkelijkheid niet dan met zijn dood.

Maar aan zoo'n tragisch einde — nu in werkelijkheid het einde — dacht Hendrik vooreerst niet. Wie zou het hem kwalijk nemen? Het afscheid nemen van een zoo aardig vrouwtje als Bertha is te tragisch, om daar, als je zeven maanden getrouwd bent, reeds aan te denken. Ten minste in den regel doe je dat niet.

Maar Bertha was nieuwsgierig. Nieuwsgierig naar de 33 in tijdschriften uitgegeven novellen. En wat is natuurlijker dan dat zij zich interesseerde voor haar 33 collega's, die door de tijdschriften, waarin zij „verschenen“ waren, beroemd waren geworden? Maar Hendrik had nog tot voor korten tijd steeds zorgvuldig zijn handschriften voor haar verborgen gehouden, en al haar nasporingen om de 33 novellen in handen te krijgen waren vergeefs geweest. Totdat hij op een avond zijn handschriften bij elkaar had gepakt, er mede naar beneden was gegaan, en begonnen was zijn vrouw aan haar 33 collega's — natuurlijk een voor een — voor te stellen. Maar ook nu gaf hij zijn novellen niet uit handen, maar hij las ze haar voor als zij samen, in het halfdonker van de schemerlamp, zaten thee te drinken en nog wel zeer voorzichtig, nooit meer dan een tegelijk en hoogstens twee of drie minuten achtereenvolgend.

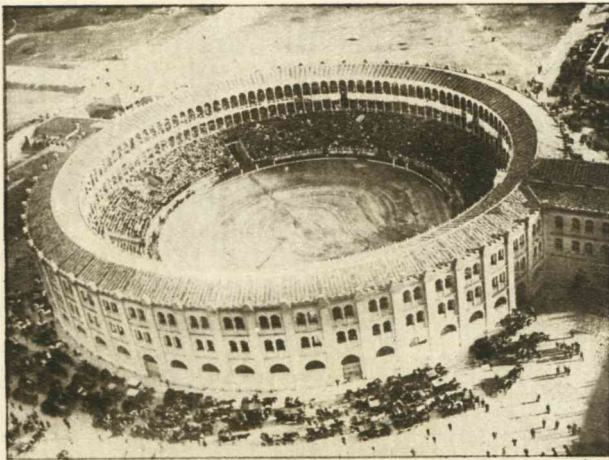
De gezellige avondjes, waarop de voorlezing plaats had, hadden voor Bertha een eigenaardige bekoring. Zelfs de moeite, die het haar kostte, om de ijverzucht, die haar soms bij een al te levendige schildering overviel, te onderdrukken, vervulde haar met een zekeren trots en hoogmoed. En steeds klom haar aandacht bij het einde van een novelle zoodanig, dat het handwerkje, dat zij bij het begin in haar hand gehou-

den had, haar ontglipte en haar fijne, blonde kopje zich vol kinderlijke nieuwsgierigheid en heimelijk leedvermaak, dat ook déze hem niet had kunnen voldoen, vooroverboog en haar blauwe sprookjesogen ingespannen voor zich heenzagen, zoodat zij dikwijls, als het einde reeds daar was, nog peinzens-stille zat . . .

Zulk een avond was het ook nu.

Het jonge vrouwtje had zich, evenals voor ieder van die voorlezingen, ook voor deze op z'n voordeelst gekleed en men kon het haar oogen aanzien, dat zij den novellist in de gelegenheid wilde stellen zijn vergelijkingen te maken, zooals zij zelf dat ook dikwijls deed.

Hendrik wachtte nog slechts om te beginnen totdat het theewater behaaglijk raasde, Bertha haar handwerkje ter hand genomen had, waaraan zij zich voorgenomen had haar oogen te bederven, en totdat de pendule tien slagen sloeg. Hij schikte zich toen wat in zijn fauteuil, smakte een

UIT SPANJE.

Een hoogst eigenaardige foto. Een vogelvluchtfoto van de arena van Madrid, genomen vanuit een vliegmaschine.

paar maal oneindig melancholisch met zijn tong en begon toen zijn geschiedenis uit droomverloren jeugd.

„De Blonde haarvlecht.“

„Zoo,“ zei Bertha, „die was dus ook blond? — zóóals ik?“

„Nee,“ zei hij droevig. „Zij was blonder — ach, zij was mijn eerste liefde.“

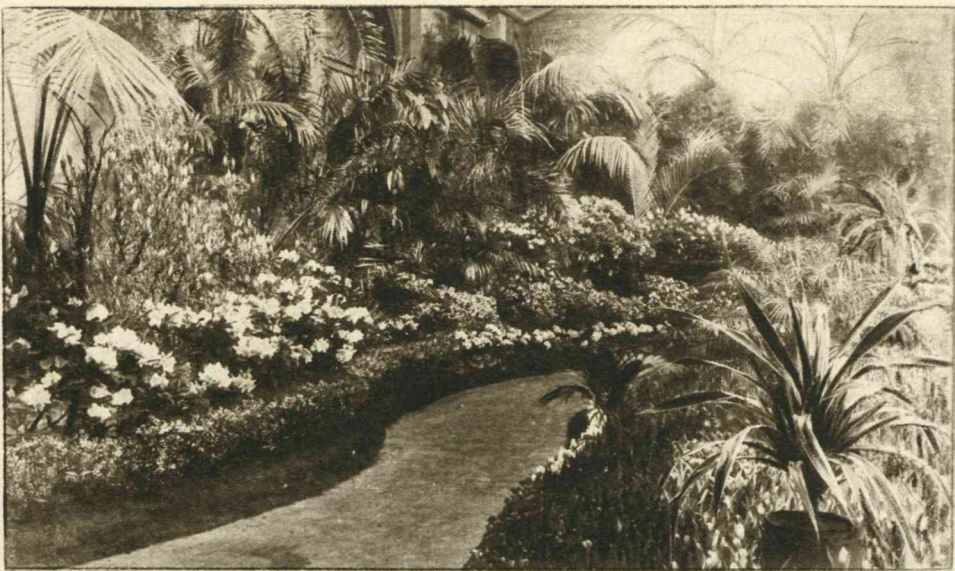
„In de 14e novelle?“

„Dat is het juist. Vóór haar had ik reeds menigmaal liefge-

had, maar zij was mijn eerste liefde.“

„O,“ zei Bertha verstandig.

„Ja!“ knikte hij. „Jazeker. — Zij is een ommekeer in mijn leven geweest. Wat vóór haar kwam, was treurig en grauw als een winterdag; wat ná haar kwam, was opgewonden en vroolijk als een avond in een variété. Zij echter was een zonnestraal, een verloren geluk uit mijn jeugd, zij

BLOEMENTENTOONSTELLING IN „KRASNAPOLSKY“.

In „Krasnapolsky“ te Amsterdam is wederom een schitterende bloementoonstelling ingericht. Onze foto geeft een groep tulpenboomen, waarvan de bloemen op het opengaan staan. Onderaan een groep azalea's.

was misschien het eenige waardige wezen, dat ik vóór jou heb liefgehad.“

„Zeer vereerd,“ zei het jonge vrouwtje.

„En wanneer ik nog heden aan haar terugdenk, komt zij mij voor als een droom, als een droom over blond haar. De novellen vóór haar waren alle treurig, na haar alle vroolijk, maar zij was een droom.“

Hendrik wond zich op.

„Een beetje kalmer, alsjeblieft,“ zei Bertha plagend.

En Hendrik begon voor de tweede maal:

„De blonde haarvlecht.“

— „Drie dagen zijn voorbij sinds deze verschrikkelijke gebeurtenis. Nog trilt iedere zenuw van mijn lichaam bij de gedachte er aan. Maar ik wil mijn herinnering een gestalte geven en bewaren als een dierbaar en lief bezit. Ik wil doen zooals men met bloemen doet, die men uit vriendenhand ontvangen heeft: wanneer ze verwelken gaan en niet meer geuren, legt men ze in vloeipapier en droogt ze. — Ik wil vertellen.“

Helma is bij mij gekomen. Zij was nooit knapper dan op het oogenblik dat zij de deur achter zich sloot en de kamer binnentrad. Haar gezicht drukte vrees uit en haar oogen vreugde.

Zij zeide, dat zij slechts gekomen was om mij te zeggen, dat ze wegging.

Een kwartier later zaten wij in de serre met open deuren en blikten in de verte waar de ondergaande zon den hemel kleurde en er de wolken als prachtig gekleurde marmerblokken schijnen deed.

Zoo zaten wij een poos zwijgend.

Plotseling zei zij dat zij zeer gelukkig was.

„Houdt je dan van mij ook?“ vroeg ik.

„O, neen,“ zei ze lachend.

Ik keek haar lang en innig aan en bewonderde haar prachtig blonden haartooi. Aan den hemel lichtte reeds de eerste avondster.

„Ben je mij trouw?“ vroeg zij met een lichte siddering in haar stem.

Als antwoord drukte ik haar een kus op de kersroode lippen.

Zij scheen tevreden met dit antwoord.

Maar na een poos vroeg zij mij:

„En zal je altijd van mij houden?“

Wat moest ik daar op antwoorden? Ik hield misschien juist daarom zoo veel van haar, omdat ik wist dat wij nooit vereenigd konden worden, omdat een oude familie-veete ons voor altijd den kans benemen zou.

„Ik zal van je houden, zoolang je haren blond en je oogen blauw zijn!“

Zij lachte, een weinig zenuwachtig over deze zonderlinge bepaling.

Toen wendde zij zich half af en keek met haar groote, blauwe droom-oogen in den donkeren avondhemel.

Ik echter keek even naar haar prachtig blond haar, dat

TEGEN DEN REGEN.

De chauffeurs van den militairen auto-dienst te Tilburg ontvingen de vorige week olie-jassen en zuidwesters.

CHINEESCHE CERAMIEK.

De vorige week werd de 3e Tentoonstelling van Chinesche Ceramiek in de Kunstzalen gebouw Roos & Co. te Amsterdam bezocht door een aantal leerlingen van de Kunstnijverheidsschool te Haarlem. De heer Vecht, de verzamelaar van de collectie, hield een causerie over de techniek en de historie.